

Júlia

Világszerte Nr. 1

Elizabeth Power
Féltve őrzött titok

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Elizabeth Power, 2013 – Harlequin Magyarország Kft., 2016

A JÚLIA 603. eredeti címe: *Visconti's Forgotten Heir* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)
Magyarra fordította: Csató Gabriella

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 603. számában, 2016
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-321-5

• *Kép*: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

- *A kiadó és a szerkesztőség címe*: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó*: dr. Bayer József
- *Főszerkesztő*: Vaskó Beatrix
- *Telefon*: +36-1-488-5569; *e-mail cím*: harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Ahogy a tekintete a zsúfolt bárba belépő széles vállú férfira esett, Magenta rögtön tudta, hogy ő a gyermeke apja. Nem sejtette, nem töprengett rajta, egyszerűen *tudta*. Ennek ellenére – anélkül, hogy a szemét levette volna a férfiről – tovább fényesítette a kezében tartott poharat, de felindultságában túl erősen szorította a szárát, és az kettétört. Régi emlékek tükörcserepei keringtek az agyában, felkavarva a hosszan szunnyadó érzéseket, és egyszerre magasra csapott benne a harag, az ellenségesség és az elkeseredés lángja.

Egy férfihang térítette vissza a valóságba – egy vendégé, aki italt rendelt –, és Magenta megremegett.

– Thomas, átvinnéd egy pillanatra? – kérdezte rekedten a kollégáját, majd halk mentegetőzést mormolva félretette a konyharuhát az összetört pohárral, és kisietett a női mosdóba. Mihelyt az ajtó becsukódott mögötte, reszketve belekapaszkodott az ütött-kopott mosdókagylóba, és a tükörbe bámult. A bőre szinte áttetszőnek tűnt, a szeme hatalmasnak, és szokatlanul sötétnek.

Mély lélegzetet vett, és igyekezett megnyugodni.

Andreas Visconti! Hát persze! Hogyan is hihihette, hogy más volt a gyermeke apja?

Sosem bújta könnyelműen ágyba fűvel-fával, biztos annak idején sem tette ezt, azokban a hónapokban, amelyek örökre elvesztek a számára.

Émelyegve a hideg porcelán fölé hajolt, és várta, hogy elmúljon a rosszullete, s közben próbált rendet teremteni a gondolataiban, valami értelmet keresni a felvillanó, egymást váltó, összefüggéstelen képekben.

Az orvosok annak idején azt tanácsolták, hogy semmit se erőltessen, később pedig figyelmeztették, hogy az emlékei talán sosem térnek vissza. De ő nem adta fel. Tudni akarta, mi történt vele, még ha az összemosódó foszlányokat apránként is kell összeillesztenie, mint egy puzzle darabkáit.

Kint egy kollégája a nevét kiáltotta, és Magenta felegyenesedett. Nem volt más választása, össze kellett szednie magát, el kellett végeznie a munkáját.

Andreas Visconti némán figyelte, ahogy a többi vendéget kiszolgálják, aztán a hórihorgas, fiatal pincér végre odaért hozzá. Andreas leadta a rendelését, és közben a tekintete a törékeny fiatal nőre vándorolt, aki a pult túlsó végénél italokat töltögetett a poharakba. Először azt hitte, érzéki csalódás áldozata lett. A nő gyönyörű volt, lazán feltűzött, sötét haja kihangsúlyozta magasan fekvő arccsontját, és szabadon hagyta szép hattyúnyakát.

Andreas döbbenten bámulta, és még mindig azon tűnődött, nem hallucinál-e. Ám a következő pillanatban valaki a lány nevét kiáltotta, és a férfi rájött, hogy ez a valóság, tényleg Magenta Jamest látja, azt a nőt, akinek évekkal ezelőtt odaajándékozta a szívét, és aki majdnem tönkretette az életét.

A lány épp egy idősebb férfival – valószínűleg a bártulajjal – beszélt, és felnevetett valamin, amit a férfi mondott.

Andreas összepréselte az ajkát. Amikor ezt a nevetést utoljára hallotta, Magenta éppen az ő jövőjének perspektívatlanságán gúnyolódott, és megvádolta, hogy ő az útjában áll a ragyogó karrierjének. És ez a beképzelt kis teremtés most egy másodosztályú bárban másoknak töltöget italt!

A következő perceket kiélvezem, gondolta ádázul a férfi, ahogy elrugaszkodva a pult melletti, nehezen megszerzett helyéről, utat tört a tömegben. Amikor a lányhoz ért, az éppen elfordult, hogy visszategyen egy üveget a tükrös fali polcra.

– Helló, Magenta!

A nő megdermedt, ahogy a háta mögött felcsendült a mély férfihang. Pedig számított rá, hogy Andreas észre fogja venni őt! Mégis meglepte, milyen heves reakciót vált ki belőle a férfi közelsége.

Lassan visszafordult, és a tekintete találkozott Andreaséval. A férfi zafírkék szeme jegesen csillogott. Szemét az angol édesanyjától örökölte, dús, fekete haját, olajbarna bőrét az édesapjától...

De vajon honnan tudom ezt?

Andreas valahogy magasabbnak, deltásabbnak és könnyörtelenebbnek hatott, mint ahogy emlékezett rá, és egy tapasztalt férfi kisugárzásával rendelkezett. Markáns álla borostás volt, felül kigombolt ingéből selymes, fekete szőrszálak kandikáltak ki; minden pórusából agresszív férfiasság áradt.

– Andreas... – dadogta a lány, lázasan kutatva az agyában. Nem tudta, mi történt köztük annak idején, de egyértelműen érezte a férfi ellenségességét és bizalmatlanságát.

– Ez aztán a meglepetés! Bevallom, nem hittem volna, hogy egy kocsmá pultja mögött látlak viszont!

Andreas alig leplezett cinizmusa szíven ütötte a lányt. Az enyhe amerikai akcentusa is meglepte, mert valamiért biztos volt benne, hogy a férfi hat évvel ezelőtt még nem így beszélt. Legszívesebben megmagyarázta volna, hogy hetente csak két este van itt, és nappal adminisztrátorként dolgozik, sőt nemrég megpályázott egy remek fizetéssel kecsegtető új állást, és bekerült a meghallgatásra behívott jelöltek közé, de félretette a büszkeségét, és minderről hallgatott, mert nem szalaszthatta el a lehetőséget, hogy kiderítsen valamit a múltjáról.

– Hát mit hittél? Hol vártad, hogy viszontlátsz? – nyögte ki.

Andreas gúnyosan elhúzta a száját.

– Viccelsz, ugye?

A férfi nyilván nem tudott az amnéziájáról. Magenta fel akarta világosítani, de Andreas ellenséges tekintete a torkára forrasztotta a szót. A bensőjében fellángoló tüzet azonban nem oltotta el. Képek sorjázta előtte, látta, ahogy ez a férfi megcsókolja, simogatja, becézgeti... És villámcsapásként érte a felismerés: a teste sosem felejtette el Andreast.

– Nem emlékszem a régi dolgokra – mormolta, mire a férfi ajka elkeskenyedett.

– Úgy érted, nem *akarsz* emlékezni rájuk.

Magenta megdörzsölte a halántékát, és a lelki szemei előtt elúszó homályos képekre koncentrált.

– Fiatalabb voltál, vékonyabb. – Nem ennyire érzéki és szexi, fejezte be magában a mondatot.

– Akkoriban éppen csak betöltöttem a huszonhármat – mondta nyersen a férfi.

És az apád éttermében güriztél.

Magenta megsédült. Hirtelen milyen könnyen visszatért ez az emlék!

– Minden rendben, Magenta? Zaklatottnak tűnsz. Ennyire kiborít ez a találkozás?

Képződött, vagy valóban leheletnyi aggodalom csendült ki a férfi hangjából?

Ebben a pillanatban Thomas két poharat tolt Andreas elé a pultra.

– Skót whisky szódával és egy narancslé – mondta.

Magenta kutatóan körülnézett. Vajon kinek vette Andreas a gyümölcslevet? Ki lehet a kísézője?

A férfi, mintha olvasott volna a gondolataiban, gúnyosan elvigyorodott, és a lány mélyen elpirult.

– Gyakran jársz ide? – kérdezte gyorsan.

– Szinte soha – felelte hidegen Andreas.

– Akkor mi szél hozott ide éppen ma este? – Magenta nyelt egyet. Miért cseverészik itt a férfival, amikor legszívesebben galléron ragadná, és ráparancsolna, hogy meséljen a múltjukról. Csakhogy a lelke mélyén félt attól, amit megtudhat.

– Talán a sors?

Magenta megremegett. Ahogy Andreas lassan végigmérte, és bizalmasan rámosolygott, egy pillanatra megint tizenkilenc évesnek érezte magát, gondtalan, fiatal lánynak, akire ragyogó jövő vár. Annak idején imádtam ezt a férfit, villant át az agyán.

– Szóval, mit csinálsz itt? – nézett körül megvetően Andreas. – Egy kis zsebpénzt keresel két fotózás között? Vagy a modellélet nem felelt meg a várakozásaidnak?

Hát persze... Annak idején arról álmodott, hogy sikeres modell lesz, de ez az álma sosem vált valóra.

– Nem minden alakul úgy, ahogy tervezzük – válaszolt kitérően.

– Azt hittem, Rushford megígérte, hogy szupermodellt csinál belőled. Vagy talán ugyanúgy nem tett eleget ennek az önként vállalt kötelezettségének, ugyanúgy cserben hagyott, mint a gyermekedeteket? – Andreas hangja gúnytól csöpögött. – Ó, bocsáss meg! Ez nyilván érzékeny téma!

Magenta szíve vadul kalapált. Andreas tehát tudja, hogy annak idején várandós volt. De mire alapozza, hogy Marcus Rushford a gyermeke apja? A név keserű utóíz hagyott a szájában.

Hogyan lehetséges, hogy Andreast elfelejtette, ugyanakkor a zsarnoki, sima modorú, minden hájjal megkent menedzserére tisztán emlékszik?

– A fiam egyáltalán nem érzékeny téma, de nem szeretnék egy kocsmapultnál b... beszélni róla.

– Vajon észrevette Andreas a dadogását? Magentának rengeteg idejébe és fáradságába került, míg újra megtanult folyékonyan beszélni, de stresszhelyzetekben még mindig gyakran megbotlott a nyelve.

Andreas biccentett.

– Ki gondolta volna, hogy a nagyratörő terveidet feláldozod egy olyan jelentéktelen akadály miatt, mint egy gyerek? Ez nem illik az én Magentámhoz... Nem ilyenek ismertelek.

Mintha nem is rólam beszélne, gondolta zavartan a lány. Hogy mondhat ilyet? Theo a szemem fénye, az, akit a világon a legjobban szeretek!

Mély lélegzetet vett, és közelebb hajolt Andreashoz.

– Hát *milyennek* ismersz?

A férfi lágyan felnevetett.

– Nem hinném, hogy tényleg hallani akarod. – Szeme a lány ajkára vándorolt, és Magenta megint elvörösödött. Zavarában felegyenesedett, és felszegte az állát.

– Talán rosszul ítéltél meg.

– Aligha.

A gúnyos hangra a lány összerezett. Magában némán imádkozott, hogy Andreas fizessen végre, és menjen el. Felőrölte az idegeit ez a beszélgetés. Andreas megvetően nézett rá, de ő egyre tisztábban emlékezett a szenvedélyes simogatásaira, a meleg bőre tapintására.

Andreas tanította meg a szerelemre.

Mármint ha még ártatlan voltam, amikor először szeretkeztünk.

Mert az édesanyja szerint ő annak idején fűvel-fával ágyba bújt. Ám ezt valahogy sosem tudta elhinni...

Magenta visszapislogta a könnyeit.

– Sajnálom, de nem emlékszem a kapcsolatunkra. Mit vétettem ellened? Elhagytalak egy másik férfiért, vagy a karrierem kedvéért? Bár ez tulajdonképpen mindegy, nem? Elégedett lehetsz, az álmaid megsemmisültek, míg a te életed bizonyára tökéletes.

– Egyvalamiben tévedsz – mondta metsző hangon a férfi. – Nem voltál annyira fontos nekem, hogy örüljek a balszerencsédnek. És nem szégyen az, ha az ember nem tudja megvalósítani az álmait, nem éri el a maga elé kitűzött célokat.

Magenta megérintette a gallérját, amely alatt az egyik sebhelye rejtőzött.

– Fogalmad sincs, hogy az utóbbi években mi mindent értem el – mormolta kifejezéstelenül. *Megtanultam újra járni, késsel-villával étkezni, vállaltam a felelősséget a csodálatos fiamért. Túléltem.*

Minderről Andreas semmit sem tudott, ahogy arról sem, hogy elvégzett egy közgazdasági tanfolyamot, így lehetősége nyílt arra, hogy remek állást szerezzen, és jobb jövőt biztosíthasson a fiának. De nem érezte szükségét, hogy Andreas előtt igazolja magát, az életét.

A férfi kérdően felvonta a szemöldökét. Magenta hallgatott. Andreas vállat vont, és egy bankjegyet dobott a pultra.

– Isten veled, Magenta, vár a partnerem.

A lány követte a tekintetét, és tüstént észrevette a szép, vörös hajú, elegáns fiatal nőt, aki egy asztalnál ült, és éppen bizalmas mosolyt villantott Andreasra.

A férfi visszafordult Magentához, és önelégülten rávigyorgott.

– Valóban élvezem az életet. – Azzal felkapta az italokat, és faképnél hagyta a lányt.

Magenta figyelte, ahogy a tömeg készségesen szétnyílik előtte.

Egy pillanatig nem mozdult. A halántékában tompa fájdalom lüktetett, és az a különös érzése támadt, mintha megvívott volna egy titkos csatát. Aztán a feszültsége hirtelen elszállt, de a hányingere visszatért, méghozzá sokkal hevesebben.

Szeretett volna elbújni valahová, de a vendégek várták, hogy kiszolgálja őket, úgyhogy összeszorította a fogát. Le kell dolgoznia a műszakját, még ha közben el is kell viselnie annak a férfinak a figyelő tekintetét, aki a jelek szerint mélységesen megveti őt.

– A szeretőd? – biccentett Thomas arrafelé, amerre Andreas elsietett.

Magenta megrázta a fejét, és bort töltött egy pohárba.

– Biztos, hogy nem az? Akkor miért bámult rád úgy, mintha legszívesebben letépné a ruhádat? – hunyorított rá Thomas, és Magenta elpirult.

– Ne beszélj butaságokat! Egy gyönyörű nővel van itt.

– Csak volt. A whiskyjét ugyan felhajtotta, de meg sem várta, hogy a partnere elfogyassza a narancslevét, szinte azonnal kiteszkolta őt az ajtón.

Magenta meglepetten az asztal felé pillantott, ahol korábban a vörös hajú nő ült, de sem őt, sem Andreast nem látta. Lehet, hogy a férfi egy fedél alatt sem bír tartózkodni vele, annyira gyűlöli őt? A lába remegni kezdett, a gyomra görcsbe rándult. A szájához kapta a kezét.

– Hívnál nekem egy taxit? – szúrta a fogai közül, és kiszáguldott a női mosdóba.

Egy szembejövő autó reflektora elvakította Andreast, ahogy tovahajtott Surrey sötét utcáin. Miközben felidézte a bárbeli beszélgetést, olyan erősen markolta a kormánykereket, hogy elfehéredtek az ujjpercei. Nem szokta így elveszíteni az önuralmát, ez nem vallott rá, de még most is érezte a sokkot, a meglepetést.

Annak idején látnom kellett volna, milyen ravasz bestia Magenta, gondolta haragosan. Amikor megismerkedtek, csak huszonhárom éves volt, de már akkor is a lábai előtt heverték a nők. Magenta azonban más volt, mint az addigi hódításai.

Lelki szemei előtt megjelent a lepusztult sorház, amelyben a lány akkoriban alkoholista édesanyjával élt. Az épület hajdan gyönyörű lehetett, de addigra a nyirkos falak úgy néztek ki, mintha bármikor összeomolhatnának, és a lakónegyed a város legszegényebbjei közé tartozott.

Magenta anyja szinte mindennap más férfit vitt haza, és azt sem tudta megmondani, kitől van a lánya.

Egyszerűen sajnáltam Magentát, próbálta bemesélni magának Andreas, de a lelke mélyén tudta, hogy ez nem igaz. Magenta elbűvölte a melegségével és életörömeivel, ő volt a legizgalmasabb, legszebb teremtés, akivel valaha találkozott.

Sajnos, a lány túl korán a tudatára ébredt a saját szépségének, és egy lehetőséget sem hagyott ki, hogy a külsejével pénzt keressen. Már ha épp nem az anyja kijózanításával foglalkozott.

Magenta egyébként recepciósként dolgozott, és ő tartotta el a mamáját is, bár tény, hogy gondoskodott róla, a portfóliója megtalálható legyen minden helyi modellügynökségnél.

Andreas felidézte az első találkozásukat az apja éttermében. Egy héttel később randiztak először, néhány nappal később pedig a lány az övé lett.

Mennyire meglepődött, amikor kiderült, hogy Magenta még szűz volt! Mellette korábban sosem ismert gyönyört élt át, és naivan azt képzelte, hogy ő az egyetlen férfi, aki fel tudja gyújtani benne a szenvedély tüzét.

Mindenütt szeretkeztek: a kisteherautójában, az étterem fölötti kis lakásban, Magenta spártaian berendezett, tiszta szobácskájában – a mamája nyirkos, elhanyagolt Edward korabeli házának egyetlen helyiségében, amely nem volt tele szeméttel.

Andreast nem izgatta, hogy a családja nem kedveli a lányt. Olykor egyébként még mindig eltűnődött azon, hogy lágyszívű édesanyja hogyan vélekedett volna róla. A nagyanyja mindenesetre az első pillanattól fogva ki nem állhatta, és ami az apját illeti... Ahogy rá gondolt, a szíve elszorult.

Annak idején Andreas mindennap az étteremben dolgozott, ha kellett, felszolgált, ha kellett, mosogatott vagy takarított. Szófogadó fiú volt, és sosem ellenkezett az apjával. Később rájött,

hogy bár az apja tehetséges szakács, csapnivaló üzletember. Giuseppe Visconti azonban túl büszke volt ahhoz, hogy ezt beismerje, és még arra sem volt hajlandó, hogy megvitassa vele a családi vállalkozás megmentésére szőtt terveit.

– Csak a holttestemen át! – kiáltotta. – Nem leszel a társam, amíg meg nem jön az eszed, és nem szakítasz azzal a kis lotyóval!

Ostoba álmodozó voltam, gondolta most keserűen a férfi. Szentül hitte, hogy Magentával az oldalán minden akadályt legyőzhet, és a szerelmük idővel elsöpri a családtagok ellenérzéseit.

Erre az emlékre mogorván felnevetett. Túl későn értette meg, hogy az apja ítélte meg helyesen a lányt. Magenta szerelmi vallomásai üres szavak voltak, a lány számára ő csak kellemes időtöltést jelentett. A hozzá hasonló nők bonyodalmak nélküli élvezetet akarnak, a saját, önző vágyaikat követik, nem törődve a következményekkel.

Amikor az apja első ízben utalt rá, hogy Magenta megcsalja, Andreas nem hitt a vádjainak. Még akkor sem ingott meg a lányba vetett bizalma, amikor egy házhoz szállításnál észrevette Rushford fekete limuzinját a kocsifeljárójukon. Egyszerűen továbbhajtott.

De végül maga Magenta szolgáltatott bizonyítékot a hűtlenségére.

– Tényleg azt hitted, hogy komolyak veled a szándékaim? Hogy így akarok élni? – mutatott körbe a lány az üres étteremben a szakításukkor. Megvető tekintete örökre beleégett Andreas emlékezetébe. Aztán Magenta elmondta, hogyan szeretne Rushford segítségével karriert csinálni.

Később, ugyanaznap este Andreas heves vitába keveredett az apjával. Szó szót követett, a vita elfajult. Andreas szíve elfacsarodott, ahogy felidézte, milyen közel járt ahhoz, hogy az öklét is használja. Az apja arcába vágta, hogy Magenta miatta hagyta el őt, mire az apja olyan jelzővel illette a lányt, amit Andreas sosem ejtett volna ki a száján. Ekkor megvádolta az apját, hogy irigy a fiatalságára, a jövőjére, és nem akarja engedni, hogy a saját lábára álljon.

Aznap éjjel Giuseppe Visconti a fia karjában halt meg. Senki sem tudta, hogy gyenge a szíve, és ez az izgalom túl sok volt neki. Két hónappal később Andreas nagyanyja eladta az éttermet, hogy kifizesse a család adósságait, és visszatért Olaszországba. Nem sokkal ezután Andreas hallotta, hogy Magenta együtt él a sikeres Marcus Rushforddal, akitől gyermeket vár.

Igen, ma este elvesztettem az önuralmammat, és csúnyán bántam Magentával, gondolta, miközben behajtott a birtoka elektromos kapuján. De tekintettel a múltunkra, talán mégsem elég csúnyán.

2. FEJEZET

A taxival a hazaút mintha egy örökkévalóságig tartott volna. Magenta feje majd szétpattant, ahogy mind több kép merült fel a tudata mélyéből.

Aztán a sofőr végre lefékezett a lakása előtt, ő fizetett, és kiszállt.

Mihelyt becsukódott mögötte a kapu, lerúgta a cipőjét, és a földre ejtette a kabátját. A rosszullettől fuldokolva, mezítláb a fürdőszobába szaladt, és térdre roskadt a vécékagyló mellett. A fejében a káosz lassan megszűnt, a képek összeilleszkedtek, és felelevenedtek a múlt egyes pillanatai: az első találkozása Andreasszal az apja éttermében, az, ahogy együtt nevettek, a szeretkezésük...

Váratlanul mély, megmagyarázhatatlan kétségbeesés lett úrrá rajta, és Magenta levegő után kapkodott.

Honnan jött ez az érzés?

Behunyta a szemét, és ekkor megjelent előtte egy magas, komor arcú férfi képe. Giuseppe Viscontié. Aztán Mariáé, Andreas nagyanyjáé. De mihelyt rájuk koncentrált, az emlékek szertefoszlottak. Mégis biztos volt benne, hogy ez a két ember keltette benne azt az érzést, hogy mihaszna, romlott teremtés.

Aztán egy haragos hangot hallott. Andreas kiabált vele. Azzal vádolta, hogy felszínes, csak a pénz érdekli, és ugyanolyan erkölcstelen teremtés, mint az anyja.

Magenta felzokogott. Úgy érezte, mintha gyomorszájon vágták volna. Most először örült, hogy Theo a vakációja egy részét vidéken tölti, Josie néninél. Nem lett volna jó, ha a fia ilyen állapotban látja.

Átölelte magát, mintha fázna. Hiányzott a gyermeke, annyira hiányzott, mint aznap, amikor hosszú hetek után felébredt a kómából.

Ijesztő volt rájönni, hogy az életéből egy teljes évet elfelejtett, de még ennél is rosszabb volt a félelem, ami fojtogatta, amikor rádöbbsent, hogy a hasa már nem gömbölyödik. A terhessége volt az egyetlen dolog a kóma előtti hónapokból, amire emlékezett.

De nem vesztette el a gyermekét. Josie néni meglátogatta a kórházban, és elhozta a makkegészséges, nyolchetes kisfiát.

Ahogy özvegy nagynénjére gondolt, Magenta szíve körül melegség támadt. Miután tíz évvel ezelőtt a mamája összeveszett Josie-val, Magenta is elvesztette vele a kapcsolatot. De amikor Jeanette James nem tudott megbirkózni a lánya betegségével és újszülött unokájával, s hozzá fordult segítségért, Josie egy pillanatra sem habozott.

Ám Magenta most nemcsak azért sírt, mert hiányzott neki a kisfia. Nem értette, hogyan felejthette el a gyermeke apját. Az amnéziája miatt Theo nem ismerhette meg az édesapját, de miért? Mit tett vele Andreas? Mi volt az, aminek nem bírta elviselni az emlékét, amit az elméje elfojtott?

Megremegett. Vagy ő csinált valamit? Valami rosszat?

Próbálta előcsalogatni az emlékeket, de hiába, a múltból feltörő képáradat elapadt.

Egy héttel később Magenta megérkezett a bemutatkozó beszélgetésre. A konferenciateremben már várta őt a személyzeti osztály három munkatársa.

– Jó reggelt, Miss James! Foglaljon helyet! – mondta a közepén ülő, idősebb hölgy biztató pillantással.

Magenta leült, és összefonta az ölében az ujjait, hogy leplezze a keze remegését. Ez az állás a nagy szállodaláncnál az utolsó esélye, hogy megadja Theónak azt a biztonságot, amit ő gyermekkorában kénytelen volt nélkülözni.

– Harriet Grey vagyok – mutatkozott be az asszony. – Ők itt a kollégáim, Harold Smith és Lana Barleythorne.

Magenta idegesen mosolygott. Az elmúlt hónapokban egyre több adósságot halmozott fel, és

tudta, hogy hamarosan a lakbérét sem lesz képes fizetni, de ha megszerzi a marketingigazgató melletti titkárnői állást, az anyagi problémái egykettőre megoldódnak.

Amikor reggel körbefordult a tükör előtt, úgy vélte, elegánsan feltűzött hajával és a legjobb szürke kosztümjében kompetensnek és öntudatosnak látszik, de itt, ebben a nagy, modern teremben úgy érezte magát, mint egy bűnöző a vádlottak padján.

Mrs. Grey megkocogtatta a dossziéját.

– Miss James, a pályázatába nem írta bele, hogy mivel foglalkozott a képesítése megszerzése előtti négy évben. Megkérhetem, hogy most szóban pótolja a mulasztását?

Magenta felszegte az állát.

– A fiamat neveltem. Most ötéves, már iskolás. – Az utóbbi hónapok elutasított pályázatait után az életrajza, amelyet beadott, valóban hiányos volt kissé.

Miss Barleythorne összeráncolta a homlokát.

– És nem okoz majd gondot, hogy megossa az idejét az iroda és a gyermeke között?

Magenta megrázta a fejét.

– Nagyszerű bébiszittert találtam. – Arról mélyen hallgatott, hogy Josie nem fizetett alkalmazott, hanem a rokona.

Úgy tűnt, a triót kielégíti a válasza.

Az idősebb nő félretolta a dossziét, és közölte, hogy a marketingigazgató egy konferencia miatt házon kívül tartózkodik, de holnap személyesen akar találkozni vele.

Magenta legszívesebben felujjongott volna örömeiben, de türtőztette magát. Nem akarta azt a benyomást kelteni, mintha ez az állás lenne az utolsó reménye.

– Remek. Hány órára jöjnek be? – kérdezte mosolyogva.

Ekkor kopogtattak, és a terembe belépett egy kifogástalanul öltözött, magas férfi, akinek a láttára Magenta szeme elkerekedett.

– Mr. Visconti! – pattant fel Mrs. Grey, de Andreas egy kézmozdulatára visszaült a helyére. – Mr. Visconti, bemutatok önnek Miss Jamest. A hölgy jelentkezett a marketingigazgató melletti titkárnői állásra, és éppen most tartjuk a meghallgatását.

– Tudom – bólintott Andreas, de nem pillantott a lányra. Mély hangját hallva Magenta libabőrös lett. – Ezért vagyok itt – folytatta a férfi.

Nem ismert fel, reménykedett Magenta, ám ekkor Andreas feléje fordult, és bár az arckifejezése kifürkészhetetlen volt, zafírkék szeme acélként csillogott. Hideg acélként.

Magenta csak mintegy ködön át hallotta Miss Barleythorne magyarázatát.

– Mr. Visconti a vezérigazgatónk, minden fontos döntésnél övé az utolsó szó. – A fiatal nő hangjából rajongás csendült ki.

Andreas a szállodalánc vezérigazgatója? Ez nem lehet igaz! Magenta döbbenetben a férfira meredt, de az időközben újra az alkalmazottainak szentelte a figyelmét.

– A pozíciót, amelyet Miss James megpályázott, már betöltötték – közölte, és Mrs. Grey, noha kissé meglepettnek tűnt, bólintott.

– Értem. – Az asszony felkelt, és tehetetlenül széttárta a karját. – Sajnálom, Miss James, hogy hiába fáradt ide. Remélem, nem okoztunk önnek túl sok problémát.

Ahogy Magenta felfogta a szavai jelentőségét, elsápadt. Egyszerre megvilágosodott az elméje: Andreas kezdettől fogva tudta, hogy behívták erre a meghallgatásra, és amikor gyakorlatilag tálcán kínálták neki az állást, merő rosszindulatból megakadályozta, hogy megkapja.

Nos, neki talán nincsenek anyagi gondjai, de nekem gondoskodnom kell a fiamról, fizetnem kell a lakbért, a számlákat...

Magenta kétségbeesetten ökölbe szorította a kezét.

– Nem okoztak *túl sok* problémát? Elkéredzkedtem a munkahelyemről ma délelőttre, így ezekre az órákra nem kapok fizetést. – Andreas felé fordult. – Ha itt minden ilyen szervezetlenül folyik, őszintén sajnálom a vendégeiket! Remélem, sosem fordul elő, hogy valamelyikük el akarja foglalni a szobáját, és az előző vendéget még az ágyban találja!

Mást is szeretett volna a férfi szemébe vágni, de a hangja cserben hagyta.